

Publicerad 2016-04-19 09:04 av Zandor

Människans bästa vän

Sitter på en parkbänk och matar duvorna tänkandes på alla dessa otäcka djur, med sina mattar och hussar, som sprider sitt avtråde varthän de än finner lämpligt.

Skäller och hoppar på byxor ljusa med sin smutsiga tassar.

Plötsligt...där kommer hon...1,70, långt ljust hår, långa bruna ben, lite för stora bröst och ett leende som är mer än smittsamt.

Bärandes på en liten liten Papillon.

- Får jag klappa hunden.....?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zandor med Poeter.se id #65679 innehar upphovsrätten